

поточному і підсумковому.

Бібліографічні посилання:

- 1.Ларікова Т.В., к.е.н., доцент, Шилко І.С.Організація тенології облікового процесу в бюджетних установах :особливості та ключові позиції/Т.В.Ларікова // . – З. ЗНУ.-№ 1 (29).- 2016.С.52-60.
- 2.Бенько М. М. Концепція організації облікового технологічного процесу в торговельному підприємстві /М. М. Бенько // Агросвіт. — 2011. — № 10. — С. 15—17
- 3.Електроннийресурс:
http://lubbook.org/book_599_glava_3_Tema_3._Organ%D1%96za%D1%81%D1%96ja_obl%D1%96k.html.
4. Сопко В. В. Організація бухгалтерського обліку, економічного контролю та аналізу: підруч. для студ.вищ. навч. закл. / В. В. Сопко, В. П. Завгородній. — К. : КНЕУ, 2004. — 412 с.
5. Свірко С. В. Організація бухгалтерського обліку в бюджетних установах : навч. посіб. / С. В. Свірко. —[2-ге вид., без змін]. — К. : КНЕУ, 2006. — 380 с.

Білозора Юлія Сергіївна,
курсант четвертого курсу ФПФОДР
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Коваленко Андрій Васильович,
кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ

**ПРОЕКТ ЗМІН ДО ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО
КОДЕКСУ УКРАЇНИ**

Виходячи зі змісту прийнятого в червні 2017 року законопроекту «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» слід зазначити, що зміни які були внесені до Цивільного процесуального кодексу України (далі ЦПК України) за мету ставлять необхідність удосконалення забезпечення судового захисту прав, свобод та інтересів учасників цивільного процесу. [2] Саме таке обґрунтування було зазначено в пояснювальній записці до законопроекту.

Також в пояснювальній записці зазначено мету та завдання, які поставлені для досягнення мети, а саме ефективний, справедливий, неупереджений та своєчасний захист прав і свобод у суді, основним серед яких слід виділити саме забезпечення належне виконання судами своїх повноважень та дотримання усіх принципів судочинства на всіх стадіях судового процесу.[2]

Перше на що варто звернути увагу- це впровадження в структуру кодексу таких засад судочинства , як змагальність, диспозитивність та пропорційність.

Як зазначено в записці до Проекту Закону, переважна більшість процесуальних повноважень суду переглянута виходячи з принципу виконання судом у цивільному та господарському процесах виключно ролі арбітра і ніколи – слідчого.[2] Саме такі вимоги надать можливість учасникам

процесу довести свою позицію підкріпивши її тими доказами, якими вона вважала би за необхідне.

Також не може не привертати увагу запровадження у сфері цивільного процесуального судочинства можливості застосування інформаційних технологій. «Єдина судова інформаційно-телекомунікаційна система відповідно до закону забезпечує обмін документами (надсилання та отримання документів) в електронній формі між судами, між судом та учасниками судового процесу, між учасниками судового процесу, а також участь учасників судового процесу у судовому засіданні в режимі відеоконференції.» [3, ч. 4 ст. 14] на мою думку, таке нововведення є дуже зручним, адже це спрощує процедуру отримання документів та можливість участі у безпосередньому судовому розгляді як для учасників так і їх представників, навіть не виходячи з дому.

«Реєстрація в Єдиній судовій інформаційно-телекомунікаційній системі не позбавляє права на подання документів до суду в паперовій формі» [3, ч. 8 ст. 14] я вважаю, що дане положення є важливим для громадян які не йдуть «в ногу з часом», та не звикли або не вміють користуватись інформаційними технологіями, та яким зручніше паперовий варіант звернення та отримання документації.

Неможливо не погодитись з тим, що інформаційно-телекомунікаційна система набагато спрощує діяльність суддів шляхом прискорення вивчення матеріалів процесу та початку розгляду справи, що в свою чергу допомагає заощадити час який зазвичай потребувалось для здійснення будь яких процесуальних дій.

Проте не можна казати про те, що дана система є бездоганною. «Положення про Єдину судову інформаційно-телекомунікаційну систему затверджується Вищою радою правосуддя за поданням Державної судової адміністрації України та після консультацій з Радою суддів України.» [3, ч. 13 ст. 14], дане положення говорить про те, що хоч і в Проекті Закону розглядається таке нововведення, як судова інформаційно-телекомунікаційна система, однак не існує законодавчого акту, який би безпосередньо встановлював правила користування такою системою, а положення з його приводу зазначені в статті 13 Проекту Закону змін до ЦПК України не містять конкретних правил.

Також важливим постає питання забезпечення безпеки інформації яка буде зберігатись в даній системі.

«Єдина судова інформаційно-телекомунікаційна система підлягає захисту із застосуванням комплексної системи захисту інформації з підтвердженою відповідністю.» [3, ч. 12 ст. 14], таке визначення повинно містити у собі розуміння того, що учасники цивільного процесу не бажатимуть розголошенню відомостей провадження. Та навпаки учасники бажатимуть захищеності саме в частині збереження інформації яка необхідна для вирішення спорів, тобто у випадку хакерського проникнення до даної системи наприклад з метою знищення якого небудь документа, яке матиме істотне значення. Саме тут знаходить свій прояв таке положення «Несанкціоноване втручання в роботу Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи та в автоматизований розподіл справ між судьями тягне за собою відповідальність, установлену законом.» [3, ч. 11 ст. 14], тобто це дає гарантію учасникам цивільного процесу в захищеності власних інтересів.

Отже, підсумовуючи вищезначене вважаю за необхідне підкреслити, зміни в ЦПК України є доцільними, адже спрямовані на дотримання прав і свобод людини під час здійснення цивільного процесуального судочинства.

Стосовно судової інформаційно-телекомунікаційної системи варто зазначити, що вона створена щоб спростити обмін необхідною інформацією в електронному вигляді між судовими установами, спілкування між учасниками судового процесу, для забезпечення справедливого та неупередженого розгляду цивільних справ. Проте недоліки які існують в частині чіткого урегулювання користуванням та забезпеченням безпеки потребують доопрацювання на законодавчому рівні.

Бібліографічні посилання:

1. Проект Закону про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів.- № 6232 від 23.03.2017.
2. Пояснювальна записка до проекту Закону України “Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів”.
3. Цивільний процесуальний кодекс України //.- 2004.- № 40-41, 42, ст.492

Зіміна Ганна Юріївна,

курсант четвертого курсу ФПФОДР

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Коваленко Андрій Васильович,

кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ

ГОСПОДАРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНІ

Ще здавна люди займались виготовленням товарів, наданням послуг чи виконанням певних робіт. З часом цей процес як й інші суспільні процеси вимагає регулювання, зокрема правового. Сьогодні дані процеси мають назву «господарська діяльність» та знаходять своє відображення у нормативній базі України. Дана тема є досить проблематичною, адже не кожне виготовлення товарів, надання послуг чи виконання робіт можна віднести до господарської діяльності та й існує розподіл господарської діяльності на види залежно від поставленої мети діяльності щодо результату.[2]

Метою господарської діяльності в цілому є отримання прибутку або ж задоволення власних потреб без мети отримання прибутку.

Класичні ознаки господарської діяльності, наголошуючи на її суспільно корисному характері також наводить авторитетний український учений В. С. Щербина: «Суспільно корисна господарська діяльність:

по-перше, полягає у виробництві продукції, виконанні робіт, наданні послуг не для власних потреб виробника, а для задоволення потреб інших осіб;

по-друге, виконується на професійних засадах;

по-третє, результати такої діяльності мають реалізовуватися за плату, тобто функціонувати як товар;

по-четверте, поєднує як приватні інтереси виробника, так і публічні інтереси (держави, суспільства, значних верств населення тощо)».[3]